

Libria PENELOPE DOUGLAS

Respect pentru oameni și cărți

DESCĂTUȘARE

Traducere din limba engleză de
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

EPIC LOVE

Editura Epica, București, 2018

CAPITOLUL 1 K.C.

DOI ANI MAI TÂRZIU

Shelburne Falls era un oraș de mărime medie din nordul statului Illinois. Nu prea mic, dar abia suficient de mare încât să aibă propriul mall. Cu ochiul liber, era pitoresc. Drăguț și original pentru că „nu există două case la fel” și primitiv pentru că oamenii te-ntreabă „pot să te ajut să-ți duci cumpărăturile la mașină?”

Secretele nu ieșeau din spatele ușilor închise și mereu vedeai prea multe persoane curioase, dar cerul era albastru, frunzele care foșneau în vânt păreau să cânte o melodie și copiii încă se jucau afară, în loc să se piardă în jocuri video *tot* timpul.

Îmi plăcea acolo. Dar și uram cine eram în locul acela.

Când am plecat la facultate acum doi ani, mi-am promis să-mi petrec fiecare zi încercând să fiu mai bună decât sunt. Aveam de gând să fiu o iubită grijulie, o prietenă de încredere și o fică perfectă.

Rareori mă duceam acasă, alegând să-mi petrec ultima vară organizând ședințe de consiliere în tabăra de vară din Oregon și vizitându-mi colega de cameră, Nik, acasă la ea, în San Diego. Mama se lăuda cu stilul meu de viață ocupat, iar vechii mei prieteni nu prea păreau să-mi ducă dorul, deci totul era în regulă.

Shelburne Falls nu era un loc rău. De fapt, era perfect. Dar eu eram mai puțin perfectă acolo și nu voiam să mă întorc acasă înainte

să le pot arăta tuturor că sunt mai puternică, mai dură și mai inteligentă.

Dar rahatul ăla mi-a explodat în față. La scară mare.

Nu doar că m-am întors în oraș mult mai devreme decât îmi dorisem, dar sosisem în urma unei somații. *Minunată impresie, K.C.*

Telefonul mi-a sunat, iar eu am clipit când mi-am revenit din visare. Aranjând păturile, m-am ridicat în pat și am atins cu degetul ecranul telefonului meu Galaxy.

— Bună, Tate. Am zâmbit fără să mă deranjez să spun „bună dimineța”. Te-ai trezit devreme.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te trezesc.

Vocea ei veselă era o ușurare.

— Nu m-ai trezit. Mi-am legănat picioarele peste marginea patului, m-am ridicat și m-am întins. Tocmai mă dădeam jos din pat.

Tate fusese cea mai bună prietenă a mea în liceu. Presupun că încă era. Totuși, în ultimul an, prietenia noastră s-a schimbat din cauza mea. Nu am fost lângă ea când a avut nevoie de mine, iar acum păstra o distanță de șaizeci de centimetri când eram prin preajmă. Nu o condamnam. Greșisem și nu avusesem curajul să vorbesc despre asta. Sau să-mi cer scuze.

Și, în ciuda cuvintelor de „înțelepciune” des repetate ale mamei, ar fi trebuit să o fac. „Să-ți ceri scuze înseamnă să te umilești, K.C. Nimic nu este cu adevărat o greșală până când nu recunoști că îți pare rău. Până atunci, este doar o neînțelegere. Să nu-ți ceri scuze niciodată. Te face să pari slabă în fața celorlalți.” Însă Tate a mers mai departe. Presupun că și-a dat seama că am nevoie de prietenia ei mai mult decât are ea nevoie să-mi cer scuze.

Dar, în general, eram sigură de două lucruri. Mă iubea, dar nu avea încredere în mine.

Mesteca ceva în timp ce vorbea, iar eu am auzit ușa frigiderului în fundal.

— Voiam doar să mă asigur că te-ai instalat bine și că ești în regulă.

Mi-am tras din nou cămașa albă pe mine când m-am îndreptat spre ușile cu geamuri.

— Tate, vă mulțumesc din suflet ție și tatălui tău că m-ați lăsat să dorm aici. Mă simt o povară.

— Glumești? a izbucnit ea surprinsă, cu o voce pițigăiată. Ești bine-venită mereu și vei rămâne cât timp ai nevoie.

După ce am ajuns în Shelburne Falls seara trecută — cu avionul și apoi cu un taxi —, mi-am despachetat repede toate hainele în vechea cameră a lui Tate și m-am uitat prin dulapuri după mâncare, în caz că mi-ar fi fost foame. S-a dovedit că nu-mi trebuie nimic. Dulapurile și frigiderul erau pline cu mâncare proaspătă, ceea ce era ciudat având în vedere faptul că tatăl lui Tate era în Japonia din luna mai și avea să rămână acolo până la toamnă.

— Mulțumesc, am spus și mi-am plecat capul. Generozitatea ei mă făcea să mă simt vinovată. Mama ar putea să se îmbuneze pe parcursul verii.

— Care este problema ei?

Sinceritatea lui Tate m-a șocat.

Am râs amar când am deschis ușile albe cu geamuri ca să las mireasma brizei de vară să intre.

— Cazierul meu nu se potrivește cu sufrageria ei albă. Asta e problema ei, Tate.

Mama mea locuia la doar câteva străzi distanță, așa că era amuzant că ea chiar credea că o să scape de bârfe dacă nu o să mă lase să stau acasă până nu-mi termin serviciul în folosul comunității. Cățelele alea de la Clubul Rotary aveau să o critice oricum.

Nu era amuzant. Nu ar fi trebuit să râd.

— Cazierul tău, a repetat Tate. Nu credeam să apuc ziua asta.

— Nu mă tachina, te rog.

— Nu o fac, m-a asigurat ea. Sunt mândră de tine.

Cum?

— Nu pentru că ai încălcat legea, a adăugat ea rapid. Ci pentru că ti-ai susținut cauza. Toată lumea știe că așa avea cazier dacă n-ar fi Jared și Madoc. Faci greșeli ca toată lumea, dar, dacă mă întrebi, nenorocitul de Liam a primit exact ce-a meritat. Deci, da. Sunt mândră de tine.

Am tăcut, știind că încerca să mă facă să mă simt mai bine pentru că îmi părăsisem iubitul — cam violent — după o relație de cinci ani.

Dar apoi am scuturat din cap când am inhalat aerul curat al dimineaței. Toți fac greșeli, dar nu toți sunt arestați.

Puteam să mă descurc mai bine. Mult mai bine. Și aveam s-o fac.

Îndreptându-mi spatele, am ținut telefonul cu o mână și m-am uitat cu atenție la unghiile de la cealaltă.

— Deci, când ajungi acasă? am întrebat.

— Peste două săptămâni. Madoc și Fallon au plecat ieri în vacanță în Mexic, iar Jared este în „Tabăra de Comando” până la sfârșitul lui iunie. Am să-l vizitez pe tata curând, dar, pentru moment, cât Jared e plecat, profit de ocazie ca să aranjez apartamentul.

— A, am spus gânditoare, uitându-mă absentă printre copaci la casa de alături. Iată vin lumânările parfumate și pernele, am tachinat-o eu.

— Nu uita de colacul de toaletă cu volănășe și de veioze.

Am râs amândouă, dar eu forțat. Nu îmi plăcea să aud de viața lor din care nu făcusem parte. Jared și Tate mergeau la facultate și locuiau împreună în Chicago. El era înscris la ROTC¹ sau ceva de genul și era plecat la o sesiune de instruire în Florida. Prietenul lui cel mai bun, Madoc — un coleg de-ai mei din liceu —, era deja căsătorit și mergea la facultate în Chicago împreună cu Jared, Tate și soția lui, Fallon, pe care nu prea o cunoșteam.

¹ Corp de Antrenament al Ofițerilor de Rezervă — este un program universitar pentru formarea subofițerilor Forțelor Armate din Statele Unite. (n. red.)

Ei toți erau un fel de mică gașcă din care nu mai făceam parte și, brusc, mi-am simțit inima grea. Îmi era dor de prietenii mei.

— În orice caz, a continuat ea, toată lumea o să se întoarcă acasă curând. Ne gândim să plecăm într-o excursie de patru iulie, deci fă-ți o favoare. Pregătește-te. Fă-ți de cap. Să nu faci duș azi. Nu-ți asorta sutienul și chiloții. Du-te și cumpără-ți un costum de baie sexy. Fă-ți de cap. Ai înțeles?

Costum de baie sexy. Tabără. Tate, Fallon, Jared și Madoc și felul lor fantastic de-a fi. Două cupluri și cu mine, a cincea roată la căruță.

Coreect.

M-am uitat la casa întunecată de alături, unde locuise cândva prietenul lui Tate. Și fratele lui, Jax, locuise acolo și, brusc, am vrut să o întreb pe Tate despre el.

Să-mi fac de cap.

Am scuturat din cap și mi-au dat lacrimile.

Tate. Jared. Fallon. Madoc.

Cu toții dezlănțuiți.

Jaxon Trent și toate șansele pe care mi le-a dat și de care eu nu am profitat niciodată. Să-mi fac de cap.

Am lăcrimat în liniște și nu am spus nimic.

— K.C.? m-a îndemnat Tate când nu am spus nimic. Lumea are planuri pentru tine, dragă. Fie că ești pregătită sau nu. Ori ești la volan, ori pe scaunul din dreapta. Acum du-te și cumpără-ți un costum de baie sexy pentru excursie. Ai înțeles?

Mi-am înghițit nodul din gât și am dat aprobator din cap.

— Am înțeles.

— Du-te și deschide sertarul de sus de la dulapul meu. Am lăsat acolo două cadouri când am fost acasă săptămâna trecută.

M-am încruntat când m-am deplasat spre dulap.

— Ai fost recent pe acasă?

Mi-am dorit să nu o fi ratat. Nu ne mai văzuserăm cam de un an și jumătate.

— Ei bine, voiam să mă asigur că este curată, mi-a răspuns ea în timp ce mă îndreptam spre peretele opus către dulapul ei, și că ai mâncare. Totuși, îmi pare rău că nu am rămas ca să te întâmpin.

Deschizând sertarul, am înghețat imediat. Am rămas fără suflare și am căscat ochii în jur.

— Tate? am spus pițigăiat.

— Îți place? m-a tachinat ea, iar eu mai că am văzut-o rânjind prin telefon. Este rezistent la apă.

Tremurând, am întins mâna și am scos vibratorul mov „Jack Iepurașul”, încă în carcasa de plastic transparent.

O, Dumnezeu!

— Este imens! am izbucnit, scăpând și telefonul, și vibratorul. La naiba!

M-am aplecat, am luat telefonul de pe covor și m-am îmbrățișat singură, începând să râd.

— Ești nebună. Știi asta?

Sunetul încântat al râsului ei mi-a umplut urechile și, într-o clipă, lacrimile mi-au fost înlocuite de un zâmbet.

Într-o vreme, aveam mai multă experiență decât Tate. Cine s-ar fi gândit că ea o să-mi cumpere primul vibrator?

— Am unul exact la fel, mi-a spus. Mă ajută să suport absența lui Jared. Iar pe iPod am muzică rock stridentă, a adăugat.

O, exact. M-am uitat din nou în sertar și am văzut iPod-ul deja deschis, cu căștile înfășurate în jurul lui. Probabil că deja încercase niște cântece.

— *O să te ajute să-l uiți pe nenorocitul ăla.*

Se referea la Liam. Motivul pentru care aveam probleme de la bun început.

— Poate o să mă ajute să o uit pe K.C. Carter, am tachinat-o eu.

Aplecându-mă, am luat vibratorul și m-am surprins între-bându-mă cu ce fel de baterii funcționează.

— Mulțumesc, Tate. Speram să simt sinceritatea din vocea mea. Deja mă simt mai bine.

— Să le folosești pe amândouă. Azi. Și cuvântul *nenorociture* la un moment dat. Ai să te simți mult mai bine. Crede-mă.

Iar apoi a închis fără să-și ia rămas-bun.

Am luat telefonul de la ureche și m-am holbat la el când confuzia mi-a alungat zâmbetul.

Spusesem „nenorociture”. Doar că niciodată cu voce tare.

— Sunt sigur că ești foarte emoționată, dar după prima zi va fi mult mai ușor.

Directorul Masters a pornit pe holul fostului meu liceu, în timp ce eu am încercat să țin pasul cu el.

— Și după zece zile, a continuat el, te vei simți la fel de bine ca într-o pereche veche de pantofi.

În sinea mea, am recunoscut că niciodată nu mi se permisese să păstrez pantofii destul de mult încât să mă acomodez cu ei, dar voiam să-l cred pe cuvânt.

— Pur și simplu nu înțeleg, am spus fără suflare alergând pe lângă el și încercând să păstrez ritmul, cum de se așteaptă cineva ca o persoană fără experiență la catedră — fără studii de specialitate — să ajute opt copii aflați în ultimul an de liceu.

Era cel mai stupid lucru pe care îl auzisem vreodată.

Când am aflat că urma să fiu trimisă acasă ca să-mi efectuez orele în folosul comunității, am fost un pic deranjată și mai mult ușurată. Cu toate că nu voiam ca nimeni să afle despre prostia pentru care fusesem arestată, nici nu aveam unde să locuiesc în Phoenix pe timpul verii. Întoarcerea acasă fusese o întâmplare norocoasă.

Chiar și atunci când mama mi-a spus că o să stau în casa goală a familiei Brandt, în loc să o fac de râs cu prezența mea acasă la noi, tot mi s-a părut o idee mai bună decât să rămân în Arizona, știind că fostul meu era în apartamentul *nostru* cu altcineva.

Dar să predau? Cine se gândise la tâmpenia asta?

— Nu vei preda, a răspuns directorul Masters și și-a întors capul doar cât să-i vadă fața. Vei da meditații. Este o diferență.

Iar apoi s-a oprit și s-a întors cu fața la mine.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva despre predat. Poți să ai cei mai buni profesori din lume, cu cele mai bune resurse științifice pe care poți să le cumperi, și profesorul tot va da greș. Elevii au nevoie de atenție. Asta este tot.

El a spintecat aerul dintre noi cu mâinile.

— Au nevoie să le dedici timpul tău, bine? Ai opt copii de șaptesprezece ani pe listă și nu vei fi singură. Mai sunt și alți meditari și profesori care predau cursuri de vară în școală. Majoretele și membrii orchestrei vor fi ocazional prin preajmă, iar băieții din echipa de lacrosse vor fi pe teren aproape zilnic. Crede-mă, școala va fi aglomerată vara aceasta. Vei avea multe ancoră de salvare dacă vei avea nevoie de ele.

— Așa-i țineți de mână pe toți cei care dau meditații?

El a zâmbit și a continuat să meargă.

— Nu, dar, pe de altă parte, nu mai am niciun meditator care să facă ore în folosul comunității.

Uf. Fericită, uitasem de asta timp de cinci secunde.

— Îmi pare rău. M-am crispat. Știu că este o situație ciudată.

— O situație foarte norocoasă.

Îmi plăcea energia din vocea lui. Mereu îmi fusese ușor să stau de vorbă cu directorul nostru.

— Cred că este ideal să poți să vii acasă vara ca să îți îndeplinești sarcina. Și în confortul locului cu care ești familiarizată.

Mda, apropo de asta...

— Cum de am primit acest proiect? am îndrăznit să întreb, apucând geanta de poștaș din piele maro a lui Tate din timpul liceului, pe care o găsisem dimineată în dulapul ei.

— Am cerut să vii.

Mda, dar...

— Datele tale mi-au apărut în e-mail, mi-a explicat el. Te cunoșteam, aveam încredere în tine — în mare parte — și știam că excelezi la scris. Doamna Penley încă folosește unele eseuri și rapoarte de-ale tale ca să le prezinte altor elevi. Știai asta?

Am scuturat din cap și l-am urmat pe scări spre etajul doi, unde avea să fie noua mea clasă.

Îmi plăcea să scriu. Îmi plăcuse dintotdeauna. Eram varză la prezentări orale, la dezbateri sau la spus povești, dar, dacă-mi dai un pix, hârtie și ceva timp, îmi adun de minune gândurile.

Dacă viața ar fi putut fi editată ca o poveste, aș fi fost cea mai tare.

— Și mai știam că ai experiență în a-i consilia pe copii în tabăra de vară, deci mi-ai părut potrivită, a continuat el.

Am lovit cu șlapii podeaua netedă din cărămidă când am ajuns la etajul doi.

— Dar spuneai că datele mele v-au apărut în e-mail? am întrebat. Cine vi le-a trimis?

— Nu am mai aflat.

S-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate, părând curios.

— Am crezut că este vreun funcționar de la Departamentul de Corecție.

Și apoi s-a oprit în fața a ceea ce era odată — sau poate încă era — laboratorul de chimie al domnului Porter.

— Și, apropo de asta — și-a fluturat un deget —, nimeni nu trebuie să afle de situația ta specială. Nu cred că era nevoie să-ți spun asta, dar vreau să fie clar. Copiii aceștia nu trebuie să știe de ce ești aici. Înțelegi?

— Da, domnule. Bineînțeles. Am strâns cureaua genții care îmi atârna pe umăr, simțindu-mă jenată. Și vă mulțumesc pentru că îmi încredințați sarcina aceasta.

Ochii albaștri i s-au împlânzit și mi-a zâmbit.

— Asta va fi sala ta.

A dat din cap spre laboratorul domnului Porter, iar apoi mi-a întins dosarul pe care îl ținea în mână.

— Sunt teste care îți spun la ce nivel este fiecare elev, notițele profesorului, planuri de lecții și tabele. Studiază-le și ne vedem luni, K.C.

După aceea a plecat, lăsându-mă să mă uit împrejur și să mă obișnuiesc cu locul. Aveam atât de multe întrebări! Copiii aceia aveau șaptesprezece ani. Dacă nu voiau să asculte de cineva care era cu doar câțiva ani mai mare? Cum aveam să fac față problemelor de comportament? Bineînțeles că Jared și Jaxon Trent nu mai frecventau școala aceea, dar eram sigură că alți ticăloși îi înlocuiseră. Și de ce ședințele de meditație pentru scris aveau loc în laboratorul de chimie? Nu trebuia să-mi ia amprente ca să lucrez cu minori?

O, așteaptă. Mi se luaseră amprente.

Am râs în sinea mea, gândindu-mă că este mai bine decât să plâng. Cum se schimbă lucrurile! Când ești în liceu, crezi că ești atât de deștept și că planurile or să-ți iasă întotdeauna. Crezi că vei fi pe drumul spre succes cu bani în buzunar și cu un program încărcat pentru că ești foarte important, devenind ceea ce ți-ai dorit să fii dintotdeauna după ce termini liceul.

Ceea ce nu îți spune nimeni este că la douăzeci de ani ești mai confuz decât erai la șaptesprezece. Și, uitându-mă pe geamul ușii de la clasă, mi-am frecat brațele reci și m-am întrebat dacă la douăzeci și cinci de ani voi fi mai confuză decât sunt acum. Înainte, drumul fusese liber, dar acum era atât de noroiios încât abia puteam să merg.

Însă mersul pe jos era singurul lucru pe care aveam să-l fac în vara aceea. De vreme ce rămăsesem fără permis de conducere timp de un an, am lăsat-o pe Nik să se ducă cu mașina mea la San Diego și m-am împăcat cu gândul că nu am niciun prieten în oraș — cel puțin momentan — care să mă facă să simt că-i o povară faptul că nu pot să conduc mașina.

La școală și la sală. Din când în când, la băcănie. Astea erau singurele locuri în care aveam să mă duc și la toate puteam să ajung cu ușurință de la casa lui Tate.

Am hotărât să mă îndrept într-acolo, alegând să nu intru în clasă decât atunci când va trebui să o fac. Îmi meritam pedeapsa, dar asta tot nu însemna că-mi era mai ușor să înfrunt faptul că urma să-mi petrec toată vara într-o clădire călduroasă și umedă, plină cu oameni care nu voiau să mă afli acolo mai mult decât voiam eu.

Plecând de la școală, am scos iPod-ul lui Tate și mi-am pus căștile în urechi. Cât m-am uitat prin lista de melodii, nu am putut să nu zâmbesc atunci când mi-am seama că nu recunosc nici măcar o melodie din cele pe care le încărcase ea.

Îmi plăceau gusturile muzicale ale lui Tate, chiar dinainte de a o cunoaște. Dar, de-a lungul anilor, mă săturasem să mă cert cu mama din cauza cântecelor pe care le auzea din camera mea, așa că renunțasem. La muzică. Rar ascultam ceva, pentru că vocea ei îmi invada gândurile și îmi strica dispoziția.

Selectând melodia lui Chevelle, „Take Out the Gunman”¹, am dat volumul atât de tare, încât mă dureau urechile. Dar tot am zâmbit când am auzit vocea sexy și artificiele au început să-mi explodeze în piept. Mama dispăruse din mintea mea și nu mai auzeam nimic altceva în afară de sunetul muzicii care mă făcea să râd și să dau din cap și care-mi făcea inima să bată în timp ce mergeam spre casă.

Străzile din cartier erau liniștite; ocazional, trecea câte o mașină, iar eu simțeam soarele atât de cald pe picioare, încât îmi dădeam seama de cât de mult îmi lipsise orașul natal vara.

Copacii verzi se iveau în jurul meu și frunzele lor dansau în adierea brizei. Simțeam mirosul peluzei tunse și al grătarelor pe care se gătea cina. Copiii alergau spre camionul cu înghețată când se oprea la marginea bordurii.

¹ Ucide teroristul. (n. tr.)